

יצאנית עם תעודת בגרות

דגע אחרי כך -

היא הפכה לזונה

נורא, ודרש את העשרים לירות בחזרה. החלטתי לא לעשות מזה עסק, ונתתי לו. אבל הוא לא הסתפק בזה. הוא החל מכה אותי. לא ידעתי מה לעשות. פחדתי לצ" עוק שלא יבואו אנשים. אבל הוא המשיך להשתולל. ניסיתי להדוף אותו ממני. אבל הוא היה חזק למרות שהיה קטן ורזה. התחלתי לצעוק בהיסטריה - והוא ברח. חזרתי לקפה, ולקח לי המון זמן להירי גע. הידיים רעדו לי שלא יכולתי להדליק סיגרית. אחת הבנות שאלה מה קרה, ור סיפרתי לה. התברר שהוא דמות ידועה במקום, וכל פעם עושה את זה עם מישהי חדשה, בגלל שהותיקות כבר מכירות אותו, ולא הולכות איתו.

זה היה פסיכי יחיד, בינתיים. לפעמים אני דווקא די נהנית מהעבודה. לא מבחיני נה מינית. למדתי להתייחס אל הצד הזה של העסק בצורה מכינית לחלוטין. אני נהנית יותר מהשיחה עם בני-אדם חדשים. מהקשר איתם - אפילו שהוא קצר. אולי זוהי הנאה מעוותת - אבל זהו זה.

ב ימים הראשונים במוגרבי התי ייחסו אלי הבנות כאל חייה מורה. היו אמרות שאני מדברת עברית של שבת. טוב שלא אמרתי להן מה אני חושבת על העברית שלי הן. וואלק, את דור מה למורה שלי בבית-ספר, אמרה לי ערב אחד אחת הבנות. כולן צחקו.

היה ברור שאני זרה בקהלן. הן הסתייגו ממני מאוד בהתחלה. חשבו שאני אפילו בלשית, עד שנוכחו שאני באמת שוכנת עם הקליינטים. אחרי-כך מאיזה מקום, הן קיבלו עלי פרטים שונים, ונרגזו עו שאני באמת יצאנית. רק לא הבינו איך ייתכן שבחורה שגמרה גימנסיה - תעבוד כמוהן ברחוב, בחדר-מדרגות, בי בית-מלון, ולא בדירה משל עצמה. עם טלפון. כעבור כמה ימים, זה דווקא מצאני חן בעיניהן. הן הרגישו שאינני מתייחסת אליהן כאל נחותות ממני, וההסתייגות נעלמה לאט לאט.

לא אצל כולן. היו כמה שארמוטות שרצו לזרוק אותי משם. לא רצו להתרות. כאילו אין מספיק פרנסה לכולן. אלן ניגשו אלי לחתוך לי את הפנים בסקינג-גילוח אם לא אמצא לי מרכז פעי לות אחר. הן הסבירו לי שאם אני רוצה לעבוד בשטח, אני צריכה לקבל את הר אישור שלהן. ואת האישור הן היו מוכות לתת לי, בתנאי שאתן להן אחווים מההכנסה שלי. אמרתי להן לפנות בקשר לזה לחברה שלי. זה עזר, וההסתייגות פסקו. אבל עדיין אני נוהרת לא לעבוד בקירבתן. בעצם אני מקבלת קליינט רק כשכל הבנות האחרות תפוסות. ממה שמעתי לחתוך פנים בסקינג-גילוח זה לא פונקציה אצלן.

פרשה בפני עצמה הם הסרסורים. לא היה יום שלא נתקלתי בכמה הצעות עבורי. הם מבטיחים לך הכל כדי לשכנע אותך. החברה שלי עזרה לי, עד עכשיו. היא אישרה את דברי שיש לי חבר. אבל היא הזהירה אותי שזה לא יילך ככה זמן רב. "אם יש חבר - יופיע מיד." זאת כנראה הסיסמה. טוב, נספל בבעיה הזו כשהיא תגיע. השאלה הגדולה, שמטרידה אותי

אלים אותו מה נשמע. אמרים ערב טוב יפה. אחרי-כך שואלים אותו אם הוא מעוניין. אם כן, הוא שואל על המחיר והולכים איתו. אם הוא לא שואל, אז הוא לא מתכוון לשלם. או שהוא סתם מבלבל את המוח. המחירים קבועים, כמו בתנות. בחצר זה 20 לירות, במכונת 30 בחדר, מר 50 ומעלה.

תוך כמה ימים, נכנסתי לשירה החדר-שה. את הבוקר אני מתחילה בבנייהודה. הבוקר במקצוע זה שתיים. בזמן זה מגיעים בדרך-כלל סוחרים. את האשה הם משאירים בעסק. אחרי הצהריים מגיעים אלה שעובדים בבוקר. אין להם הרבה כסף, בלילה מגיעים כולם.

אני הולכת בבוקר לקפה הקבוע. יושבת לבד. מזמינה כוס קפה ומעשנת. מסתכלת על העוברים ושבים בחוץ קטן. למדתי לעשן כמו כולן מלברו. החיוך רצוי שיהיה קצת אדיש. מקצועי יעני.

הגברים עדיין מפתיעים אותי. כמו זבובים הם באים, על פי השאלות אני כבר יודעת מיהו האיש. אלה שמתחילים, מה השעה? או, אולי את יודעת איפה קולנוע הן - או שהוא ביישן, או שהוא בא פעם הראשונה לזונה. הכל לפי הגיל. אלה שמדברים הרבה ושואלים שאלות, בדרך-כלל רוצים רק לדבר, אני יכולה, אחרי הלכות הראשון, לחי זור הביתה ולנות. אבל רוב הבנות עוברות קשה מאוד. מספר אחרי מספר. או שהן צריכות הרבה כסף, או שהארס שלהן מאיים עליהן. אני עושה לקוח אחד בבוקר, אחד בערב, ודי לי.

מהמעשה עצמו אני לא חוששת. שיכני נעתי את עצמי שזוהי סתם פעולה טכנית, כמו אכילה. הרגע המפחיד ביותר הוא כשנכנסים עם גבר זר, שחמש דקות קודם לכן לא ראתה אותו מעולם, למכר

„הרגע הכי מפחיד הוא, כשהדלת נוסגרת, ואת נשארה לבד עם גבר זר.“

נית או לחדר. הרגע שהדלת נסגרת מאחורי, זה נורא. עד היום אני לא השתחררתי מהפחד הזה - שכלל לא מובן לי. הרבה מאוד תלוי גם בגבר עצמו. אם הוא לא מתחיל ברגע הראשון להוריד את הבגדים, או זה יכול להיות אפילו נחמד. אבל בכל המקרים האחרים זה די מגעיל. הם רוצים לנצל את כל רגע שהם איתך. אם הם יכלו לעשות את זה, בכמה הדקות האלו, עשר פעמים - הם היו עושים זאת.

ישנם כמובן גם הסוטים, שיש סיבה טובה לפחד מהם. לפני יומיים למשל נתקלתי בפסיכי הראשון שלי. ישבתי בי קפה, באלבני פינת פינסקר, כשיגיש אלי גבר. קטן, נמוך, נראה מאוד סימפטי ושקט. היה כבר כמעט ערב. הוא התווכח על המחיר, ולא היה טעם לדבר. איתו על מלון. לקחתי אותו לחדר המדרגות של בניין קרוב. יש שם מקום למעלה, עלייד הגג שאף אחד לא מגיע לשם. הוא התרגז

כל אזהרה מוקדמת. הוא פנה אלי וחייב והתחיל למוזמו אותי. לא הייתי בתולה תמימה, או לפחות לא בתולה - אבל נדהמתי. יחד עם זה, לא התנגדתי. החייבוק שלו נעם לי. לא הגבתי. אחרי כמה דקות מצאתי עצמי במיטה יחד איתו. מה שקרה בינינו קרה מהר. מעולם לא ידעתי שזה יכול להיות קצר כל-כך. זה נראה לי מוזר.

אחרי זמן מה הוא ביקש ממני ללכת. זה היה קרוב לאחת. הוא הסביר שעליו לצאת לעבודה, שהוא עובד במלון. יצאתי משם בהרגשה מוזרה. כמעט שלא החלפנו מילה בינינו. לא הבנתי בדיוק מה קרה פה. הלכתי ברגל עד החדר שלי, וחשבתי על מה שקרה לי.

ה הפתעה קרתה כשהגעתי לחדר. ביקשתי להוציא את המפהחות מהארנקי, ונתקלתי במשהו לא מוכר. זה היה שטר של הרצל.

עכשיו הבנתי הכל. פרצתי בבכי. אני חושבת שלא בכיתי ככה מעולם. ברגע הראשון רציתי לקרוע את השטר, אבל נעצרתי. שכבתי על המיטה, בעיניים פתוחות. עד הבוקר. תמיד הייתי ישרה מאוד עם עצמי, ולבסוף נאלצתי, באותו לילה ארוך, בחדר החשוך, להודות על האמת: שבעצם חשדתי מראש לתוך מה אני הורלכת - ולמרות זאת הלכתי לתוך זה.

נרדמתי עם שחר, וקמתי בצהריים. הייתי מאוד לא מתוחה, לא עצבנית. זה הפליא אותי, כי עכשיו כבר ידעתי בדיוק מה אני הולכת לעשות: נסעתי שוב לכיכר. הסצינה של ליל אמש חזרה על עצמה. הגבר שניגש אלי הפעם היה יותר מכוגר. היה עוד שינוי: הוא שאל אותי על המחיר. נזכרתי בתקדים: 100 ליי רות. אמרתי באדישות, משכורת נטו של חצי שבוע, בעבודה. "זה מוגזם, אבל בגלל שאת צעירה אני מסכים" הוא אמר. הלכתי איתו לחדר במלון. שכננו, קיי בלתי את הכסף, והלכתי. בארבע הייתי צריכה ללכת לעבודה. עבדתי אותו שבוע במשמרת אחרי-צהריים. אך לא הלכתי. במקום זה נסעתי הביתה והתקלחתי. הרגשתי מלוכלכת - אבל באמת רק מבחינה פיזית. מבחינה נפשית, עוד לא הרגשתי כלום.

אחרי הצהריים חזרתי לכיכר. לאחר כמה דקות, ניגשה אלי בחורה די מבוגרת. כבת 26. נכנסה איתי לשיחה. היא שאלה אותי כמה זמן אני עובדת. "מאתמול", אמרתי לה. "יש לך חבר?" "לא", הודיתי בפניה.

"אל תגלי את זה", היא הזהירה אותי. "זה מסוכן. הארסים ייטפלו אלייך. אם את כבר עובדת, אז תעבדי בשביל עצמך. אל תתני לאף אחד לתפס עלייך." היא הציעה לעזור לי. היא עשתה עלי רושם טוב, וקיבלתי את ההצעה ברצון. היא לקחה אותי לרחוב בנייהודה, ליד מוגרבי, והכירה לי כל מיני אנשים. התחלתי להיות איתה. היא לימדה אותי איך עובדים, רציניות, לא סתם. התתיחלה פשוטה. רואים בני-אדם לבד, שור

ציפורי הלילה של סביבות כיכר מוגרבי, בתל-אביב, אינם מופתעים בקלות. עיניהם העיופות, הציניות, ראו כבר הרבה מדי.

למרות זאת, הצליחה היצאנית החדשה, שהופיעה לפני כחודש ימים בשטח, לעורר את תשומת-ליבם. יצאניות הולכות ויצאניות באות. הן בנות כל הגילאים, הצורות, והצבעים - אך לכולן מכנה משותף אחד: חותם היצאניות. מוצאת החדשה - נעדר החותם הבלתי-נראה, אך הברור כל-כך. היא היתה מנוע שונה - מנוע הנשים שמחעבר הנכון של המיתחם החברתי הסמוי. היא בלטה ב"שטח מהרצע הראשון. בזרותה, לא בצורה רתה. היא לא היתה חתיכה מיוחדת. סתם צעירה נאה, בעלת הופעה נעימה, שקטה. שיער שחור, עיניים חומות. גם הבעת פניה היתה נעימה - ללא מרי-רות, ללא שחצנות. אפילו שרידים זעירים כמחה פיעונית-בגרות עדיין נותרו לה. אבל היא היתה זונה. הוותיקים חשו

„כליך כשום לעבור מעולם אחד - לשני?"

זאת ברגע שמבטם הראשון נפל עליה, עוד בטרם אספה את הלכות הראשון שלה.

היתה זו זונה יוצאת-דופן: בעלת תעודת-בגרות, יוצאת בית דתי בעיר גדולה בצפון הארץ. חברותיה יצאו לצה"ל, אחרי הבחינות. היא נפטלה, מסיבות בריות. עברה קורס במחשבים, התקבלה לעבודה ביחידת המחשב במשרד ממשלתי בתל-אביב, ועברה לגור בה. למעלה מחצי שנה, נראה היה שהיא נכנסת למסלול החיים השיגרת של בת-גילה. ואז, יום אחד, היא נהייתה זונה.

לא ידעתי, היא סיפרה בוקר אחד על ספל קפה בכיכר לכתב העולם הזה. באותו בוקר, נלאו שבועיים לעבודתה בזנות.

ה היה כליך פשוט. שהמחשבה על כך עדיין מבהילה אותי. כליךך פשוט לעבור מעולם לעולם?

הלכתי בכיכר דיונוגוף, בחצות הלילה, אחרי שגמרתי את העבודה. יש לי חדר בי צפון, ופניתי לכיכר, לתחנה של קו חמש. איש, די נחמד, בן 34 בערך, הלך ממול. כשהוא הגיע אלי, שאל אותי פתאום, סתם בשטות, אם אני רוצה לבוא איתו. לא ידעתי עוד אז למה הוא מתכוון. שאלתי אותו מה הוא רוצה. הוא אמר לי שהוא רוצה להזמין אותי לקפה.

זאת לא היתה כמובן הפעם הראשונה שגבר זר ניסה להתחיל איתי ברחוב. אבל זאת היתה הפעם הראשונה שהסכמתי. עד היום אני חוזרת ושואלת את עצמי - מי? ועד היום אינני יודעת. הלכתי איתו לדירה שלו, ברחוב גור-דון. זאת היתה דירת רווקים, קטנה ונחמדה. חשבתי שהוא יילך לעשות קפה. נשב. נשוחה. תוארתי לי שאחרי זה הוא ינסה להתחיל איתי, ולא ידעתי איך אגיב. לא הייתי מוכנה בכלל למה שקרה: לא קפה. לא כלום. ברגע שנסגרה הדלת, בלי